

KRISTAUS KARALIAUS *Laivas*

Tėvų Marijonų Bendradarbių Draugijos Savaitraštis

II ADVENTO SEKMADIENIS

Lektija

Rom. 15, 4 - 13

BROLIAI: Visa, kas tik yra parašyta, parašyta mums pamokyti, kad mes kantrumu ir Rašto paguoda turėtume vilties. O kantrybės ir paguodos Dievas teduoda jums turėti vienokius jausmus kitas kitam, sekant Jėzumi Kristumi, kad vieniširdžiai viena burna garbintume Dievą, mūsų Jėzaus Kristaus Tėvą. Todėl priimkite vieni kitus, kaip ir Kristus jus priėmė Dievo garbei. Nes aš sakau, jog Jėzus Kristus pasidarė apipiaustymo tarnas dėl Dievo tiesos, kad būtų patvirtinti pažadai tėvams ir kad pagonys garbintų Dievą dėl gailestingumo, kaip parašyta: Todėl aš išpažinsiu tave, Viešpatie, tarp pagonių ir giedosiu tavo vardui. Vėl Raštas sako: Linkminkitės, pagonys, drauge su jo tauta. Ir vėl: Girkite, visi pagonys, Viešpatį ir garbinkite jį visos tautos. Vėl Izaijas sako: Ateis Jesės šaknis, tas, kurs kelsis viešpatauti pagonims, jame pagonys turės vilties. Vilties Dievas tepripildai jus visokio džiaugsmo ir ramybės

Evangelija

Mato, 11, 1 - 10

ANUO metu: Jonas kalėjime išgirdęs apie Kristaus darbus, siuntė du savo mokytinius ir Jam sakydino: Ar tu esi Tas, kuris turi ateiti, ar mes kito laukiame? Jėzus, atsakydamas jiems, tarė: Eikite ir papasakokite Jonui, ką esate girdėję ir matę. Aklieji regi, raišieji vaikščioja, raupsuotieji pagydomi, kurtiniai mirdi, mirusieji keliasi, beturčiams skelbiama Evangelija. Jiems nueinant, Jėzus ėmė kalbėti minioms apie Joną: Ko išėjote į tyrus pažiūrėti? Ar vėjo linguojamos nendrės? Bet ko išėjote pažiūrėti? Ar švelniais drabužiais vilkinčio žmogaus? Štai tie, kurie švelnius rūbus dėvi, yra karalių namuose. Bet ko gi išėjote pažiūrėti? Ar pranašo? Taip, sakau jums, ir daugiau kaip pranašo. Nes Jis yra tas, apie kurį parašyta: Štai aš siunčiu tavo akivaizdoje savo angelą, kuris ties tavim taisys tau kelią.

tikėjime, kad šventosios Dvasios galybe jūs gausiai turėtumėte vilties.

Deimantinis kryželis

Vieną kartą viena pamaldi, augštos kilmės ponija buvo apskūsta šv. Pranciškui Saleziečiui, dėlto, kad ji pasipuošdino brangumynais auksinį kryželį, kurį ant krūtinės nešiojo.

“Tas, ką laikote tuštybe,” atsakė Vyskupas, “mano akyse yra pamaldumo ženklų. Dieve duok, kad visi kryžiai būtų deimantais papuošti. Tokiam tikslui suvartoti brangumynai tai netik nie-

kais nenuveina, bet žmogų dorina. Kaip žydai Dievo namų pastatymui suvartojo paskolintus nuo Egiptiečių brangumynus, taip lygiai gera yra žemiškais turtais puošti daiktus, Dievo garbei paskirtus. Taip pagirtina gražinti bažnyčios, altoriai, kryžiai, stovyklos ir kiti tos rūšies daiktai. Kaip kareiviai puošia mylimojo vado vėliavą, taip ir mes, krikščionys, ar neprivalome dabinti kryžiaus, tos brangios Jėzaus Kristaus vėliavos”.

KRISTAUS KARALIAUS LAIVAS — THE SHIP OF CHRIST, THE KING, a Weekly published by the Marian Fathers, 2334 So. Oakley Ave., Chicago 8. Ill. Entered as second class matter May 18, 1944, at the Post Office at Chicago, Illinois, under the Act of March 3, 1879. Subscription: \$3.00 yearly in U. S. A. and Canada; Foreign \$4.00 yearly; 10c a copy. Editors: Rev. A. Ignotus, MIC; Rev. V. Parulis, MIC.

MŪSŲ GALYBĖ IR VILTIS

Būk pasveikinta, šventoji Mergele, švenčiausioji karalienė, Dievo Motina Marija, kuri esi amžinai nekalta! Išrinko tave dangaus Tėvas, pašventino mylimiausiasis Sūnus, pagudė šventoji Dvasia. Tavyje buvo ir yra pilnybė malonės ir visokio gėrio.

Į pasaulį maždaug prieš 2000 metų kūdikis atėjo. Tai buvo mergaitė, vėliau praminta Marija. O paskui Dievas išsirikino Mariją sau Motina. Viešpats išsirikino ją iš visų žmonių, išaugštino virš visų savo tvarinių. Bet jos neapdovanojo nei auksu, nei brangiais akmenimis. Šv. Marija buvo visai neturtinga, didikai jos nežinojo. Bet ji buvo turtingiausia pasaulyje mergaitė, nes ją puošė nekaltumas. Nekaltumas buvo jos didžiausias turtas ir nekaltumą Dievas pastatė augščiau už visas žemiškas gėrybes. Daug buvo anais laikais visokių karalaičių, paskendusiu šilkuose, blizgančių auksu, tačiau nė vienai iš jų nebuvo tarta "Pagirta Tu tarp moterų" (Luk. 1, 28), arba Viešpaties siųstojo angelo Gabrieliaus žodžiais: "Sveika, malonės pilnoji" (t. p.). Toji laimė teko Marijai, nes ji Dievo akyse buvo brangesnė už karalaites ir jų turtus. Ji buvo nekalta.

1. Šv. Marija, Jėzaus Kristaus Motina, nekaltai pradėta. "Visa tu graži, mano Prietele, ir dėmės nėra tavyje" (Canc. 4, 7).

a) Švč. Panelei Marijai yra tarti žodžiai: "Sveika, malonės pilnoji". Malonės pilnoji... Jieškokime šv. Rašte nuo pradžios iki galo — nerasime kito panašaus sveikinimo. Jį išgirsti turėjo laimės tik tai švč. Marija, nes tik Jai pritiko šie žodžiai. Ką gi kitą reikėtų, jei ne tai, kad Marijos nuodėmė niekuomet nepalietė, nes kas yra nuodėmėje, tas nėra Dievo malonėje. Kas yra buvęs nuodėmėje, tas nebeturi jau malonės pilnybės. Šv. Jonas Krikštytojas motinos iščioje buvo pašventintas, apvalytas nuo gimtosios nuodėmės. Viešpats pranašą Izaiją per

Serafiną apvalė nuo nuodėmių. Bet nė vieno jų šv. Raštas nevadino: "Malonės pilnasis", nes jie gimė gimtoje nuodėmėje ir tik vėliau buvo pašventinti. Švč. Marija sveikinama: "Malonės pilnoji", nes Ji buvo nuo pat pradėjimo nekalta, be nuodėmės; žodžiai "malonės pilnoji" aiškiai tai pažymi.

b) Sveikas protas sako, kad Marija yra nekaltai pradėta. Švč. Marija yra Dievo Motina. Argi Kristus — Dievas, šventųjų šventasis, būtų galėjęs žmogišką prigimtį imti iš moteriškės, sutepotos gimtąja nuodėme; ar Jis būtų gyvenęs joje, jei piktoji dvasia būtų galėjusi didžiutis, kad ji bent vieną akimirksnį turėjo tą moteriškę savo valdžioje? — Ne, tai negalimas daiktas, tai nesutaikoma su Dievo šventumu ir Viešpats Dievas ypatinga savo malone apsaugojo šv. Mariją nuo gimtosios nuodėmės.

Švč. P. Marijos Nekaltu Prasadėjimu nė vienas katalikas negali abejoti. Šv. Tėvas Pijus IX 1854 m. iškilmingai paskelbė visam pasauliui, kad mokslas apie švč. P. Marijos Nekaltą Prasadėjimą yra Dievo Apreikštas ir visi tikintieji privalo tą tiesą tikėti.

2. Ko mes turime iš švč. Marijos pasimokyti. Jei norime, kad pas mus viskas būtų gera, šventa, dora, statykime prieš akis švč. Marijos gyvenimą. Tegu jis būna akstinu būti tikrais žmonėmis.

Dievo malone švč. P. Marijoje nepasiliko tuščias balsas; ji rado Marijos sieloje pritarimą ir nenuilstantį veiklumą, ir tokiu būdu sudarė nuostabų auksinį dorybių himną. Kaip erelis savo galingais dviem sparnais iškelia savo vaiką į padanges saulės spinduliais pasidžiaugti, taip Kristaus mokslas dviem galingais sparnais kelia tikinčiuosius į šventenybės augštybes iki pat dangiškosios laimės Dievo veidą regėti. Gi tuodu sparnu yra du įsakymai: Daryk gerą, vengk pikta. O kas iš sutvėrimų šioje žemėje tuo-

du įsakymu geriausiai užlalkė, jei ne švč. Marija.

Tad ir mes, turėdami prieš akis Marijos gyvenimą, turime vengti ne tik didelių, bet ir mažų nuodėmių.

*Motin jautrioji, širdim gailestinga,
mūsų gyvybe, viltie ir paguoda,
supa mus vargas, ir saulė mums dingo
ryto nebematom pro neviltį juodą —
teikis pažvelgti iš rojaus žvaigždymo,
Sveika, Marija!*

Bažnyčios persekiojimas Lietuvoje

Kun. Juozas Prunskis

SUNKIOJE persekiojimų naktyje mes, lietuviai, turime bent gi tą paguodą, kad mūsų brolių kančias okupuotoje Lietuvoje užjaučia visas laisvasis pasaulis. Štai neseniai gavau Austrijos kunigų laikraštį "Klerus-Blatt". To laikraščio spalio mėnesio numeryje rašoma apie tikėjimo persekiojimus Pabaltijo valstybėse. Nemažai vietos paskirta aprašymui to, kas dedasi Lietuvoje. Kaip sunkios dienos atėjo Lietuvos katalikams, nebereikia spėlioti, o matosi iš aiškių faktų. Minėtas laikraštis juos ima iš pačių okupantų — komunistų spaudos.

Tikėjimas ten tebėra gyvas

Taip, 1954 m. rugsėjo mėn. viduryje Vilniuje leidžiamas rusiškas laikraštis "Sovietskaja Litva" paskelbė pranešimą: "Pagyvinimas mokslinės - bedieviškos propagandos". Tame straipsnyje rašoma:

— Tikėjimas yra gajausia ir kenksmingiausia praeities liekana, ir ji žymiai Sovietų žmonių daliai kliudo aktyviai dalyvauti komunizmo kūrime.

Šis pareiškimas įdomus. Iš vienos pusės jis parodo, kad nepaisant bolševikų pastangų, žymi dalis Sovietų Sąjungos gyventojų tebėra tikintieji. Iš kitos pusės — iš to galima spręsti, su koku įtužimu komunistai linksta su tikyba kovoti.

1954 m. spalio mėn. 13 d. Lietuvos komunistų partijos organas "Tiesa" rašė:

— Labai svarbu, kad bedievybės propaganda būtų kovinga, kad ji atskleistų reakcionierišką tikėjimo pobūdį ir kad ji išaiškintų religinių prietarų kenksmingumą taip darbininkų klasei, taip ir komunizmo kūrimumi. —

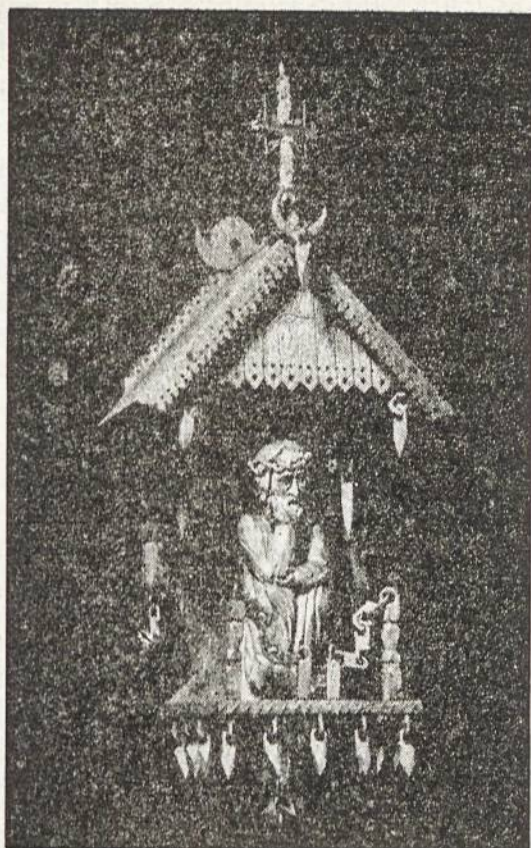
Propaganda per spaudą

Šitaip rašo bedieviškojo komunizmo laikraštis Lietuvoje. Taip jie rašo, taip ir veikia. Lietuvos komunistų partijos sekretorius Sniečkus 1949 m. liepos 6 d. galėjo paskelbti, kad uždarius visus religinius laikraščius, dabar eina Lietuvoje 49 laikraščiai ir žurnalai, turį 650,000 skaitytojų, kuriuose "reakcinės Lietuvos dvasiškos pažiuos yra atskleidžiamos". Per penkerius metus pasirodžiusios 1,000 komunistinių knygų, jų tarpe 95 klasiniai Markso ir Lenino raštai.

Vėlesnėmis žiniomis — nuo 1945 m. iki 1950 m. Lietuvoje buvo išleista tokių knygų ir brošiūrų 3,854; iš viso išspausdinta jų 35 milijonai egzempliorių. Be to — trys milijonai tokių knygų įvežta iš Rusijos. Vilniuje veikia didelis vertėjų štabas, kurie tokias priešreligines ir komunistinės propagandos knygas verčia iš rusų kalbos. Tų leidinių tiek daug, kad 1954 m. spalio mėnesį Kauno bibliotekoje buvo surengta tokių veikalų paroda, pagal šūkį: "Religija, tautos sąmonės nuodytoja".

Filmai, mokyklos, paskaitos

Lietuvoje dažnai rodomas filmas "Vatikanas, darbininkijos priešas". Per

RUPINTOJELIS

Prof. Ig. Končius

1954 metų lapkričio mėnesį tik Kaune buvo laikyta 100 paskaitų stipriai prieš-religinio turinio.

Prieš II Pasaulinį karą Lietuvoje veikė vienuolių 6 gimnazijos, 10 vidurinių mokyklų, 13 pradžios mokyklų, 34 vaikų aikštelės, 1 kurčių-nebylių mokykla, 1 pataisos namai, 10 našlaitynų. **O ir valdžios įstaigose** buvo dėstoma tikyba ir pravedamas religinis auklėjimas.

Dabar visos tos mokyklos iš katalikų atimtos. Tikybos dėstymas uždraustas. 1954 metais išleistas aplinkraštis, kuriuo įsakoma šalinti iš mokyklų tikinčius mokytojus. Netgi šalinti tokius, kurie Lietuvos laisvės metais keliavo į vakarų Europą. Vakariniuose universitetuose suaugusiems dėstoma Markso-Lenino priešreliginė pasaulėžiūra. 1955 metų pradžioje buvo sukviesta apie 300 vidurinių ir augštesniųjų mokyklų dėstytojų, ir jiems buvo aiškinama apie

tinkamiausias priemones kaip bedievybės propagandą skleisti tarp mokslievių paskaitomis, pasikalbėjimais, plakatais.

Katalikų jaunimo organizacijos, kurios buvo subūrusios apie 400,000 asmenų, visos uždarytos. Kokia kryptimi auklėjamas dabarties jaunimas, rodo pvz. šių metų "Lietuvos Pionieriaus" Nr. 10. Čia kalama jaunimui į galvą, kad niekas pasaulio nesutvėrė. Pasaulis yra ilgalaikės evoliucijos padarinys.

Bažnyčios, kryžiai

Kaikurios Lietuvos bažnyčios jau paverstos sandėliais. Taip esą su pranciškonų ir jėzuitų bažnyčiomis Kaune, su marijonų bažnyčia Panevėžyje. Vilniaus katedra paversta muzėjumi, apie ką kalba net ir Sovietų enciklopedija. Prisikėlimo bažnyčia Kaune bolševikai pavertė radijo aparatų fabriku.

Visame krašte barbariškai naikinami kryžiai. Sunaikinti ir tie, kurie buvo Trijų Kryžių kalne Vilniuje. Išverstos Liurdo grotos Palangoje ir Plungėje. Aušros Vartų paveikslas uždengtas.

Vedybos ir laidotuvės

Kas dabar Lietuvoje nori bažnyčioje tuoktis, pirma komunistų valdžiai turi sumokėti 600 rublių. Už bažnytines laidotuves okupantų valdžiai reikia mokėti 500 rublių, o kas rengia komunistines laidotuves, tas dar gauna premijas už "pažangumą." Už tikybinę procesiją reikia mokėti 7,000 rublių..

Taigi — kruvinos dienos tikėjimui Lietuvoje. Užtat visomis jėgomis turime tikėjimą palaikyti tarp tremties lietuvių, kad jie grįžę būtų apaštalais. Visur kiek galėdami skleiskime katalikiškus laikraščius. Palaikykime katalikų mokyklas. Pvz. puiki yra Lietuvių saleziečių gimnazija Italijoje, o ji yra mūsų apmiršta. Ją turime visokiais būdais palaikyti, kaip ir šv. Kazimiero kolegiją Romoje, kur ruošiami kunigai Lietuvai.

JONAS BOSCO — KOMEDIJANTAS

tis. Kodėl? Gi todėl, kad Jonas buvo didelis pasakorius — pasakojo jiems iš knygų išskaitytas ir iš motinos išmoktas pasakas ir tikrus nuotykius, kurių juk taip mėgsta klausytis ne tik vaikai, bet ir suaugusieji. Kai ateidavo žiema, visi kviesdavo Joną į namus, bet vasarą visi rinkdavosi pas Joną į pievą.

Bet Jonui tada parūpo ir kitas dalykas. Bevaikščiodamas po apylinkės turgus ir jomarkus, Jonas matė daug visokių valkatų “stebuklus” darant. Žmonės vėpsodavo valandomis ir daug pinigų išleisdavo. Jonas nutarė išmokti tokių pat “stebuklų”, kad sutraukęs aplink save žmones galėtų jiems ir gerą žodį pasakyti, nuo blogų pasilinksminimų sulaukyti.

Nors daug jis vargo, bet visokių “trikšų” išmoko, reikalingų įrankių nusipirko (pinigų iš centų susitaupeš) ir pradėjo Bekių pievoje sekmadienio popietėmis “štukas” rodyti. Kai jau žmonių daugiau prisirinkdavo, Jonas klekteldavo ant suoliuko, paskui strikteldavo ant mažo staliuko ir sušukdavo: — O dabar atpasakosiu pamokslą, kurį šiandien pasakė Murialdo klebonas.

Ta programos dalis ne visiems patikdavo; kiti imdavo iš pievos išeiti, bet tada Jonas įspėdavo, kad nebegalės sugrįžti atgal jo žaidimų žiūrėti.

Jonas pasidarė visai įgudusiu žaidėju: virve ėjo kaip per platų lieptą, vaikščiojo rankomis, rijo pinigus, kurie tuojuo atsirasdavo ant kokio žiūrovo nosies, daugino kiaušinius, gaivino užmuštą gaidį, keitė vandenį į vyną ir taip toliau.

Kai visi išsižioję ir užsimiršę laukdavo kito keisto žaidimo, Jonas staiga užtraukdavo giesmę ar pradėdavo kokią maldą. Tai buvo pertrauka, kurios metu jis pailsėdavo. Taip Jonas išlaikydavo pievoje žmones kelias valandas — jie praleisdavo laiką be nuostolio savo sieloms. Saulei kryptant prie laidos, Jonas

KAI rytą atsikėlęs Jonas papasakojo sapną broliams, motinai ir močiutei, tai kiekvienas tą sapną kitaip aiškino. Brolis Antanas manė, kad Jonas virs plėšikų vadu, brolis Juozas tikėjosi geresnės kloties — kad Jonas bus gyvulių viršininku. Motina pasuko ton pusėn, kad Jonas gali kunigu tapti, o močiutė visus subarė ir pamokė, kad nereikia į sapnus tikėti. Jonas laikėsi močiutės nuomonės, apie sapną niekam neužsiminė — tik pirmą kartą jis papasakojo jį popiežiui Pijui IX 1850 m., kada nuvyko į Romą prašyti leidimo kurti saleziečių kongregaciją. Popiežius liepė kun. Bosco viską užrašyti ir palikti atminčiai kongregacijos nariams. Kaip toliau pamatysim, tas sapnas buvo pirmas Dievo balsas ir nurodymas, kur turės pakrypti Jono gyvenimas.

Mažasis komedijantas

Jonas vasaromis vis dar ganė gyvulius Bekių (Becchi) kaimo pievoje. Eidamas su motina į turgų ir bažnyčią, o paskui pradėjęs pas kleboną mokytis katekizmo, Jonas susipažino su daug vaikų, kurie pradėjo aplink jį suk-

baigdavo savo žaidimus ir po maldos visus paleisdavo namo.

Jei atsiminsim, kad Jonas tada turėjo tik apie 10 metų amžiaus, kad jis valdė daug už save didesnius vaikus, kad drąsiai kalbėjo suaugusių žmonių būriui, kad išmoko tų žaidimų tik todėl, kad galėtų žmones nuo pavojingų pasilinksminimų atitraukti, tai be jokios abejonės galėsime pasakyti, jog Jonas Bosco buvo nepaprastas vaikas.

Klebonas susidomi Jonu

Taip Jonui Bosco beapaštalaujant praėjo ir pirmoji komunija, kurios jis laukė ir ilgėjosi. Po jos jis sakosi pasidaręs daug geresnis, klusnesnis, nuolaidesnis. Jonas ėjo vienuoliktus metus, kai popiežius Leonas XII paskelbė jubilėjinus metus ir ta proga kaimyninėje parapijoje įvyko misijos, kurias ir Jonas Bosco lankė. Vieną vakarą su būriu namo grįžtančių kartu keliavo ir neseniai atsiradęs Murialdo parapijos klebonas Juozapas Kalosso. Pamatęs labai garbanotais plaukais nedidelį berniuką, juo susidomėjo ir ėmė klausinėti vardo, gyvenamos vietos. Paskui paklausė, ar suprato ką misionieriai sakė. Jonas atkirtu, kad viską supratus.

— Jei pasakysi man keturis žodžius iš tų pamokslų, gausi štai tą pinigą — pasakė kun. Kalosso.

Jonas pradėjo pasakoti pirmąjį pamokslą, paskui ir antrąjį. Klebonas suprato, kad tokio vaiko jis dar kaip gyvas nėra matęs, todėl paklausė:

— Kaip tu vadinies?

— Jonas Bosco. Tėvas miręs. Mamytė liko su trimis vaikais ir senute tėvelio motina. Moku skaityti ir šiek tiek rašyti.

— Ar moki gramatikos?

— Nežinau, kas tai galėtų būti.

— Ar nori mokytis?

— Labai!

— Kodėl nori mokytis?

— Noriu būti kunigu.

Senas kunigas daugiau nekalbėjo, tik gražiai ant kryžkelės su Jonu atsišveikino ir pakvietė jį sekantį rytą ateiti šv. Mišioms patarnauti. Jonas atėjo,

po šv. Mišių padiktavo klebonui visus misionierių pamokslus ir gavo įsakymą pasakyti motinai, kad ji pas jį greit ateitų. Motina nuėjo ir išgirdo gerą naujieną: Jonas kasdien ateis į kleboniją pasimokyti, o likusią dienos dalį padės dirbti lauke broliui Antanui.

Bet šis pikčiurna Antanas vėl pradėjo urgzti, kad motina Joną į ponus rengia. Barnių vengdama, motina vis delsė siųsti Joną pas kun. Kalosso, kuris ją pasikvietęs išbarė, bet sužinojęs jos bėdą nusprendė Joną visai pas save pasiimti. Kun. Bosco rašo: "Nuo to laiko pradėjau ragauti dvasinio gyvenimo saldumą, nes pirma dirbdavau ir elgdavausi kažkaip medžiagiškai, kaip mašina, kuri pati nežino, kodėl ji sukasi."

Italų kalbos gramatiką ir lotynų kalbą Jonas kaip baranką valgė. Klebonas džiaugėsi, bet kasdien vis rūstesnis darėsi brolis Antanas, kaip Jonas ne visą dieną jam padeda dirbti. Kartą Jonas

Jeį patinka LAIVAS, pasakyk kitiems apie tai. Būk ne tik LAIVO skaitytojas, bet ir platintojas.

Perskaitęs "LAIVĄ", nenumesk jo šalin, bet duok kitiems pasiskaityti.

išgirdo, kad Antanas šitaip motinai sakė:

— Na, kada nors turės būti galas toms gramatikoms! Aš užaugau liemeningu ir stipriu vyru be tų knygų. Kas iš jų gero? Jos tik piemenis sukvailina.

Jonas užsidedė ir taip užgiedojo:

— Gerai. Antai ir mūsų asilas dar už tave stipresnis. Ir jis užaugo be knygų.

Antanas taip įdūko, kad Jonas vos kailį sveiką išnešė. Tai buvo 1827 m. rudenio. Spalio mėn. Murialdo parapijoje buvo atlydai, kuriuose Jonas Bosco susitiko klieriką Kafasso, kuris vėliau tapo kun. Bosco dvasios tėvu ir dideliu geradariu. Kitą kartą pakalbėsime apie tai, kaip brolis Antanas pasielgė su Jonu.

IŠGANYMO KELIAS

Š visų šitų žodžių skaitytojai gali suprasti, kad reikia už visas savo kaltes gailėtis, reikia vengti visokių nuodėmių. Nuo didžiųjų, valios nuodėmių atsikratyti tėra tik vienas būdas — išpažintis, o visos ir visokios mažosios nuodėmės turi būti nuolatos apgailėstaujamos, kartu teikiant už jas visoki atsilyginimą ir maldaujant iš Dievo gailestingumo bei stiprybės. Iš savo pusės aš dar norėčiau patarti, kad kiekvienas stengtųsi bent prieš einant gulti sukalbėti 50-tą psalmę ir viešą išpažintį (Confiteor). Šios dvi maldos yra tokie gilūs gailesčio aktai, jog iš jų kiekvienas galės sau pasisemti daug šviesos ir jėgų. O Confiteor daug kas galėtų net lotyniškai išmokti; jis priderėtų būti kalbamas pradžioje kiekvienų šv. Mišių, prieš kiekvieną komuniją, taip pat ir prieš išpažintį. Kitose tautose jis yra mokinamas mokyklose, bet lietuvių tarpe jo beveik niekas nemoka.

Einant prie išpažinties gal svarbus klausimas yra ir kunigo pasirinkimas: dažnai patariama turėti savo nuolatinį nuodėmklausį, ir tai dar gerą kunigą. Bet ar tai yra įmanoma? Aš asmeniškai tokio nuodėmklausio neužtikau iki šiolei, nors ir norėjau surasti. Daugumai iš jų tokie dalykai, kuriuos aš išgyvenu ir kuriuos norėjau papasakoti, buvo svietimi ir nesuprantami. Todėl dėl daugelio dalykų kreipiuosi tiesiog į patį Dievą. O kaip dažnai reikia eiti prie išpažinties? Atsakysiu, kad po pirmosios didesnės nuodėmės jau reikia skubėti į klausyklą. Šiap gal užtektų mėnesinės išpažinties. Mano paties praktika yra mėnesinė, ir dėl to nesijaučiu jokio priekaištavimo ar malonės veikimo sumažėjimo.

Nuo išpažinties noriu dar kartą persėkti prie šv. Komunijos. Išpažintis yra ryšių su Dievu atstatymas. Bet išpažintis gali būti gerai atlikta, ir blogai atlikta; jei blogai atlikta, per ją kaltės nėra atleidžiamos. Lygiai taip pat ir pa-

ti Komunija gali būti tikras susijungimas su Dievu, bet gali būti ir dar didesnis Dievo įžeidimo padarinys, jei ji nėra vertai priimama. Kas yra skaitęs tas kelias ištraukas iš Kristaus Kančios pasipasakojimo, padaryto per Jozefą, ir kurias prieš kiek laiko patiekiau skaitytojams, tas galėjo įsidėmėti Kristaus žodžius, kad daugeliui šv. Komunijos priėmimas bus amžino pasmerkimo priežastimi. Ir kodėl? — Todėl, kad daugelis ją priima nevertai: dauguma, ją priimdami, nesijaučia, kad priimtų Dievą į savo širdį, dauguma nėra prisiruošę ją priimti, o tačiau priima, dar kiti ją priima labai nerūpestingai, o vos spėję priimti, tuoj Jį, Dievą, išduoda priešams savo tuščiomis mintimis, savo nevertiniais troškimais, net savo blogais darbais; daugelis, ją priimdami, neturi Jam jokios meilės, neatskleidžia Jam savo širdies, nepagarbina Jį. Kai pasižiūrai į gyvenimą, tai kiek mažai žmonių yra matytis, kurie maitintųsi Dangiškuoju Maistu. Tik prieš kokias šventes galima pamatyti daugiau žmonių, kurie prie Jo prisitartintų. Bet čia kaip tik man sukyla įtarimas, ar jie, kurie tik Kalėdų ar Velykų proga teikiasi priimti šv. Sakramentus, daleidžiant, kad ir vertai, kodėl jie nesiteikia to padaryti ir kitomis dienomis, kitais šventadieniais? Gal čia tėra tik paprotys, o ne Dievo išpažinimas?! Arba kaip yra su tais įvairių katalikiškų organizacijų nariais, kurie priartėja prie altoriaus tik tada, kada yra apskelbiama, kad visi bendrai tokią tai dieną priims šv. Komuniją. Kodėl jie nepraktikuoja tos šventos praktikos kiekvieną sekmadienį, net kiekvieną dieną? Greičiausiai jie Dievo visai nemyli, Jo beveik nepažįsta, o tai atlieka todėl, kad kaip organizacijos nariui nepridera iš kitų išsiskirti. Tokiems žmonėms organizacija yra gal pirmoj vietoj, jei ne asmeniškumas ar savo paties išskaičiavimai, bet tik ne Dievas ir Jo reikalai. Atsargumo

reikia taip pat ir tuomet, kai sukyla koks pamaldumo paprotys. Įvairių atlaidų ir novenų progos gali pažadinti sielą prie karštesnės Dievo meilės, bet taip pat jos labai gali būti tik lengvapėdiškas, nenuoširdus pamėgdžiojimas. Jei tų novenų įtaka praeina kartu su pačia novena, tai yra ženklas, kad čia ne viskas derinasi. Arba kad ir devynių pirmųjų penktadienių praktika. Kristus per Mariją Margaritą priminė ir daugiau sąlygų, o ne vien šv. Komunijos priėmimą. Nežinant ir nevykdant anų sąlygų, ir tos pačios Komunijos gali būti daugelio nevertai priimamos. Taigi, visur būkite atydūs ir teisūs prieš Dievą, kitaip pasmerkimas gali būti neišvengiamas.

Ne vienas katalikas, ir tai geras, uolus, ištikimas, kartais pareiškia savo baiminimąsi dėl užeinančių pagundų. Atsakant į tai galėčiau daug ką pasakyti, daug pavyzdžių paduoti iš to, ką Jo-

zefa pergyveno ir patyrė. Bet čia tai būtų per didelis priedas šiame rašinyje. Aš tik keliais žodžiais atsiliepsiū dėl to. Pirmiausia reikia suprasti, kad pagundos nėra nuodėmės, nors su jomis reikia labai smarkiai kovoti, nes kitaip jos gali mus nuvesti į nuodėmę. Ir pagundos apninka kiekvieną žmogų, o ypač šventieji dažnai kaip smarkiai yra jų puolami. Bet gyvenimo pavyzdžiai sako, kad jas galima nugalėti, o dieviškieji žodžiai užtikrina, kad jų nereikia bijotis, bet drąsiai ir su pasitikėjimu išeiti prieš jas į kovą; žinoma, pasinaudojant daugybe antgamtinių pasigelbėjimo priemo-

nių. O pergalint pagundas yra sustiprėjama savo valioje, bet ypač daug pelnome tų amžinųjų nuopelnų, kurių žemiškame gyvenime dažnai visai negalime ir pažinti, tačiau kurie nepražūstančiai yra sukraunami amžinybei, su sąlyga, jei ir toliau išliksime ištikimi Dievui. Vieną kartą Jėzus priminė Jozefai dėl to tokius žodžius, atsiliepdamas apie jos pergyvenamas pagundas (1921. I. 25): "Apmąstytk šiuos žodžius: 'Auksas yra nutyrimas ugnimi'. Lygiai taip neramumai nutyrina ir sustiprina sielą, ir gundymo metas yra didelės naudos ir tau, ir sieloms." Gi šv. Jono Apreiškime skaitome (Apr. 3, 19—21): "Kuriuos aš myliu, tuos baudžiu ir auklėju. Taigi, būk uolus ir daryk atgailą. Štai aš stoviu prie angos ir beldžiu: jei kas išgirs mano balsą ir atidarys man duris, aš pas jį įeisiu ir su juo vakarieniausiu ir jis su manimi. Kas nugalės, tam aš duosiu sėdėti su manimi mano soste, kaip ir aš nugalėjau ir sėdausi su mano Tėvu jo soste."

Dauguma šių dienų katalikų yra išleidę iš akių šio gyvenimo realybę: jiems sava ar kitų artimųjų mirtis yra baisus dalykas. O tikram katalikui ji turėtų būti tik kaip būtenybė, kurią reikės vieną kartą sutikti, ir kuriai todėl reikia būti pasiruošus. Tikėjimo šviesoje tikras žmogus, bent jo sielos, gyvenimas prasideda jo mirties valandą. Todėl mūsų Bažnyčios gyvenime yra švenčiama ir prisimenama tik šventųjų mirimo diena, kaip gyvenimo diena amžinybei. Kiekvienas tikintis katalikas turėtų būti tikras, kad po mirties jo laukia tas kitoks gyvenimas, kuriame jis dabar su visu rimtumu turėtų ruoštis ir dėl kurio jis sudėtų visas savo viltis. Mirtis jam turėtų būti tik kaip bausmė, kurią jis būtina turės atlikti, bet kuri vieną kartą kaip žaibas ateis ir praeis, atverdama amžinybę. Jeigu to neturima prieš akis, tai reiškia kartu, kad neturima tvirto tikėjimo ir negyvenama su viltimi, Kaip tragiškai atrodo tada gyvenimas: ir sau pačiam, ir kitam! Ar gali būti toks gyvenimas sulyginus su gyvenimu tų pirmųjų amžių krikščionių, kurie net per kankinimus su džiaugsmu laukė mirties.

Ir jeigu kuris katalikas nėra ramus dėl savo mirties, arba su nuolankumu nepriima kokio savo artimo žmogaus mirties kaip Dievo valios, su tikėjimu, o kartu ir su juo pačiu, reikalai nėra tvarkoje. Toks turėtų sukrusti, kol dar nėra per vėlu, ir prisirengti visiems tiems neišvengiamiems dalykams. Nuo to pasirengimo priklausys visa jo amžinybė: jei mirtis pakirs pirmiau arba tokią valandą, kada dar nebūsi prisirengęs — ten

(Bus daugiau)

laukia amžinas prakeikimas su savo baisenybėmis; o jei mirties valandoje būsi teisus prieš Dievą — ten laukia amžinas ir čia neįsivaizduojamas džiaugsmas ir laimė. O kad būti pasirengus, šis gyvenimas turi eiti tvirto tikėjimo keliu, pilnai tikint kiekvienam Dievo žodžiui, jo kelrodžiu turi būti nesupurtoma viltis dėl Dievo gailestingumo ir Jo pažadų tikrumo, o jis pats turi būti supintas iš melės darbų ir aukų.

Ne. Mes daugiau nebesituoktume

Neseniai mus aplankė mano vienas katalikas prietelius supažindamas mus su savo sužadėtine. Jinai tikrai maloniai atrodė. Kadangi ir mūsų vedybos buvo mišrios, mano prietelius galvojo sukursiąs irgi idealią šeimą, kurioje galėsiaš pasikalbėti plačiau ir religiniais klausimais.

— Kiekvienas yra prieš mūsų jungtuves, todėl mes ir atėjome pas jus pasikalbėti.

Aš pažvelgiau į savo žmoną, toji atsisuko į mane ir mudu šyptelėjome vienas kitam. Staiga mudu perpylėme jaunus sužadėtinius šaltu dušu:

— Jokūbai, — tariau aš — to gi nepadarykite, ką mes padarėme. Jau aštuoniolika metų mes laimingai gyvename: ji — mano žmona protestantė ir aš katalikas. Tačiau jeigu mes būtumėm jūsų batuose, tikrai nesituoktume.

Suprantama, kad mes jų nebeįtikinome, kaip niekas ir mūsų neperkalbėjo prieš mūsų vedybas. Esant be krantų įsimylėjus, tikybų skirtumas atrodo tai menkniekis. Girdėjome žmones kalbant, kad mišrios tikybos vedybose, tai didelių nesusipratimų priežastis, mes gi galvojome, jog mūsų šeimoje to tikrai išvengsime. Bet taip gi nėra.

Nei aš nei mano žmona neįsivaizduojame, kaip išgyventume be vienas antro, tačiau vien tik mes ir težinome kokia kova buvo mūsų vedybiniame gyvenime ir

kad ji liks ligi mirties. Mes dabar žinome, kad daug lengviau abiems būt buvę vedus su savo tikybos pusėmis.

Man atrodo, kad skaitytojas pagalvos ar aš žinaš ką rašau, nes yra nemaža mišrių tikybų šeimų sandoriai sugyvenančių. Tai tiesa, bet kone visuose atvejuose santaika prieinama kompromiso — nusileidimo kaina: vienas iš dviejų savo tikėjimo taurės vynan pila vandens.

Turiu galvoj tuos žmones, kuriuose tikėjimo įsitikinimai ir tikėjimo išgyvenimai yra labai gilūs ir kad juos praktikuoti reikia gana skaudžios aukos. Kiekvienos vedybos yra rizika. Tokios rizikos išdavos JAV-se yra, kad ketvirtadalis šeimų subirė. O jeigu skyrybų skaičiun įjungti mišrių tikybų priežastis, išdavoje gaunasi, kad toj šalyje kas trečia šeima subyra.

Amerikoje kone pusė katalikų sukuria mišrias šeimas. Ir tai nežiūrint to, kad tiek katalikų, tiek protestantų, tiek žydų dvasiškiai tokias vedybas nepataria, o priešingai, skatina tuoktis tik savo tikybos puses.

Kaip tai gali būti su tamsta, paklauskite, kad aš gi išgyvenau taikoje jau 18 metų? “Ach. Aš vedžiau ypatingą mergaitę, vieną iš milijono” — taip galvojau aš, kaip ir kiekvienas eidamas užsirašyti.

Mišrioj kataliko ir protestanto šeimoj pati sunkiausia našta krinta pro-

testantui (į ką dėmesį atkreipia katalikų kunigai). Jo ar jos atsinešimas tikybos klausimais ir nulemia ar šeima išlieka ar suyra.

Kad ne visos taip laikosi kaip manoji, matome pažvelgę statistikų skaičiuosna. 1949 m. išsiskyrė 4,108 poros. Iš jų tebuvo tik 5% tos pat tikybos, ir 15% išsiskyrusių, kur susituokę krikštytas ir ne; o mano atveju — 21%. Būdinga, kad 59% išsiskyrusiųjų neišpažino jokio tikėjimo.

Statistikos yra šaltos kaip veidrodis, ogi tik pačiam pegyvenant pajunti ką reiškia mišrios tikybos.

Mūsų šeimoje sunkumai prasidėjo einant užsirašyti valsčiun. Man esant kataliku reikėjo iš vyskupo leidimo vestis. Tai pradžia mūsų nesutikimo. Mano žmona šiaušėsi, kad jos tikyba netaip griežtai laikėsi kaip katalikų. Toliau, mano sužadėtinė privalėjo keletos pamokų kaip būti gera kataliko žmona. Ogi toliau — pasižadėti neriboti vaikų skaičiaus, nevartoti kitokių kaip katalikiškų papročių. Vėliau man pasakojosi, jog jinai jautusi lyg kokia prasikaltėlė tardoma, paleidžiama garbės žodžiu ir tik geru elgesiu priimama į vyro draugystę. Dorotėjai sunku buvo iškęsti, kai pa-

¹¹ mokose ją vadino “nekatalikiškąja puse”.

— Argi mes negalėtumėm švelniau išreikšti, juk aš tavęs irgi nevadinu “neprotestantas”. Tu esi “katalikas”, o aš “protestantė”.

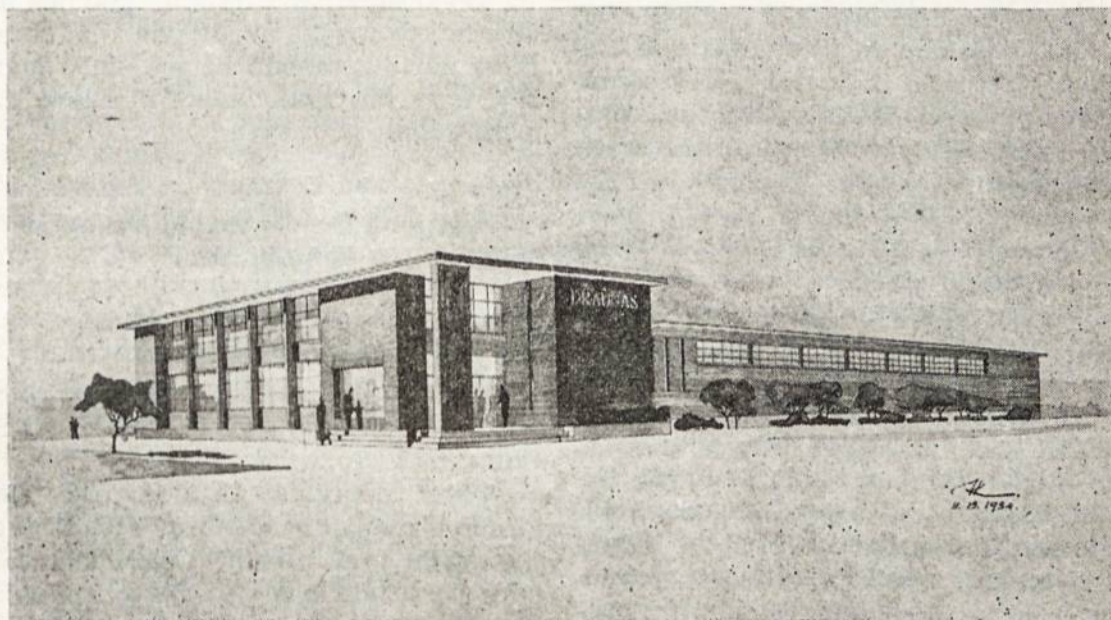
Taip ir atsirado pirmasis mūsų jungtusių plyšys ir tai dar prieš susituokiant.

Mano uošviai tikėjosi, jog dukteriai nusileidus katalikams, tai ir katalikų bažnyčia darys nuolaidų bent jungtusių apeigose. Jos tėvai smarkiai užsigavo neleidus antru kart žmonai tuoktis jos krikšto liuteroniškoje bažnyčioje. Tai buvo antra žaizda.

Mus tuokė ne bažnyčioje prieš altorių, o nedideliame ir troškiame klebonijos kambaryje, net be gėlių, nes klebono nuomone, čia buvo tik sutuoktusių kontora.

Veltui aš bandžiau Dorotėją įtikinti, kad visa tai tik rūpestis mano dvasiniu gėriu, juk ir jinai man tuoj galėjo atsikirsti, kad jos bažnyčia nemažiau buvo susisielojusi jos dvasiniu gėriu. Nei jos bažnyčia, nei manoji nevertė mus tuoktis, mes patys turėjom žinoti kas virš galvų pakibo.

Išv. Br. Gailiutė
(Bus daugiau)

Naujosios dienraščio DRAUGO patalpos redakcijai ir spaustuvei

Su Mūsų Bendradarbiais

12

Lapkričio 13 d. Šv. Antano lietuvių parapijos salėje, Cicero, Ill., T.T. Marijonų Bendradarbių Draugijos vakarienė praėjo jaukioje nuotaikoje. Kun. J. Budzeika, MIC, T.T. Marijonų Bendradarbių draugijos dvasios vadas, iškėlė mintį, kad šie laikai iš Amerikos ir jos lietuvių reikalauja apaštališkos aukos. Vyskupas V. Brizgys iš visos Tėvų Marijonų veiklos labiausiai vertino spaudos darbą. Jis pasakė, kad jeigu Amerikoje ir kitur pasaulyje lietuviai turėtų labai gerą vardą, tai dėl to žymų nuopelną turi T. T. Marijonų spauda, kuri ugdo tuos augštus tautos idealus. Prel. J. Albavičius savo nuoširdžioje kalboje skatino visus paremti didelius marijonų darbus, kurie prasidėjo nuo mažų dalykų. Tėv. V. Atkočius, MIC, provinciolas, kvietė bendradarbius padėti savo aukomis išugdyti naujų kunigų ir paremti "Draugo" spaustuvės statybos darbus. Visus labai gerai nuteikė kun. Vengras, MIC, neseniai grįžęs iš Argentinos, kurs savo puikioje kalboje papasakojo įdomių įspūdžių iš Perono valdymo laikų.

Meniška vakarienės programa taip pat buvo gražiai paruošta. Visų pirma E. Blandytės deklamacijos visus gražiai nuteikė, o paskui A. Laukaitytės ir Lukoševičiūtės solo ir duetai. Joms akompanavo M. Mondeikaitė. Programą pravedė kun. S. Petrauskas, prel. I. Albavičiaus pagelbininkas.

—o—

"Draugo" spaustuvės ir TT. Marijonų vienuolyno statybos komitetas ruošia didingą banketą, kuris bus 1956 m. kovo 18 d. Sherman viešbutyje, Chicagoje. Biletai galima gauti pas kun. Vincą Parulį, MIC, Statybos fondo vyr. sekretorių, 2334 So. Oakley Ave., Chicago 8, Ill., ir pas Statybos fondo komiteto narius. Bankete dalyvaus Chicagos arkivyskupas kardin. Samuel Stritch. "Draugo" spaustuvės ir TT. Marijonų vienuolyno statybos fondo komiteto nariai prašo geraširdžių žmonių iš anksto įsigyti biletus.

Marijonų Bendradarbių Draugijos Garbės Narys

A. † A.

PRANCIŠKUS PAUŽA

A. a. Pranciškus pasimirė Viešpatyje sausio 23 d., 1955 m. Palaidotas Šv. Kazimiero kapinėse Chicagoje, Ill. Gyveno 1429 S. 49 Ave., Cicero, Ill.

Tėvai Marijonai už a. a. Pranciškaus sielą atlaikys dvejas šv. Mišias. Visi Draugijos nariai prašomi už jo sielą sukalbėti nors po rožančiaus dalį Dievo gailestingumui išprašyti.

—o—

Marijonų Bendradarbių Draugijos Garbės Narė

A. † A.

MARY DANISAVAGE

A. a. Mary pasimirė Viešpatyje balandžio 4 d., 1955 m. Palaidota katalikiškose kapinėse Waterbury, Conn. Gyveno 361 Highland Ave., Waterbury, Conn.

Tėvai Marijonai už a. a. Marijos sielą atlaikys dvejas šv. Mišias. Visi Draugijos nariai prašomi už jos sielą sukalbėti nors po rožančiaus dalį Dievo gailestingumui išprašyti.

—o—

Marijonų Bendradarbių Draugijos Metinis Narys

A. † A.

ALEX GEDMINAS

A. a. Alex pasimirė Viešpatyje liepos 22 d., 1954 m. Gyveno 943 W. 33 Pl., Chicago, Ill.

Tėvai Marijonai už a. a. Alex sielą atlaikys dvejas šv. Mišias. Visi Draugijos nariai prašomi už jo sielą sukalbėti nors po rožančiaus dalį Dievo gailestingumui išprašyti.

Klausimai ir atsakymai

KL. Suprantu, kad katalikų tėvų pareiga siūsti vaikus į katalikiškas mokyklas. Bet pasakykite, kodėl taip daug tėvų leidžia savo sūnus ir dukteris įstoti į nekatalikiškas kolegijas ir universitetus?

Jiebutė, Chicago, Ill.

AT. 1. Tokie tėvai gal nepilnai supranta tos pareigos griežtumą.

2. Tokie tėvai yra gal atšalę tikėjime, supasaulėje, jieško medžiaginių pasisekimų.

3. Tokie tėvai gal užmiršo atsakingiausią savo pareigą: auklėti savo vaikus Dievui ir amžinam gyvenimui. Tėvai globoja ne tik savo vaikų kūnus, bet ir nemirtingąsias sielas.

4. Gal yra pateisinančios aplinkybės.

Bažnyčia savo įstatymuose apie tai sako: "Katalikai vaikai tenelanko nekatalikiškų, neutralių ir mišrių, atsieit, tokių, kokios yra ir nekatalikams skirtos, mokyklų." (Kan. 1374).

Įvairių yra nekatalikiškų mokyklų. Vienose jų atvirai skelbiama bedievystė, ar mokoma kokios nors klaidingos religijos; kitose — laikomasi religijos atžvilgiu neutraliai, atsieit, į ją nekreipiama dėmesio. Šitokios mokyklos ne kartą vadinamos mišriomis, nes į jas priimami bet kokių religijų mokiniai. Neutraliosios mokyklos būva dvejopos: vienos aiškiai nepalankiai nusistačiusios katalikų religijos atžvilgiu, kitos — tokio nusistatymo neturinčios. Visos šios mokyklos netinka katalikų vaikams. Suprantama, pavojingiausios yra tokios, kuriose atvirai skelbiama bedievystė ar mokoma kokios klaidingos religijos. Į jas jokių būdu negali leisti katalikai tėvai savo vaikų. Bet vengtinos taip pat ir neutraliosios. Jeigu jos aiškiai nepalankiai nusistačiusios katalikų religijos atžvilgiu, tai labai kuo tesiskiria nuo bedieviškųjų. Gi jeigu tokio nusistatymo neturi, bet tik šiaip sau nepaiso religijos, tai ir tada nėra jos be didelių pavojų. Juk, viena, jos nemoko vaikų krikščioniškai tikėti ir gyventi; antra, skiepija ir ugdo juose reli-

ginį indiferentizmą (abejingumą) ir nejučiomis veda į bedievystę; trečia, yra visiškai neimanoma, kad jose išliktų nė kiek nepaliesta religija. O kas šitokiose mokyklose kalbama apie religiją, paprastai būva vis priešinga katalikų religijai.

Jeigu kartais dėl kokių labai svarbių priežasčių nėra imanoma leisti vaikus į katalikiškas mokyklas, vyskupijos valdytojui sutikus, galima leisti juos ir į nekatalikiškas. Bet, kaip pažymėta Bažnyčios įstatymuose, "tiktai vyskupijos valdytojas nustato, kokiose aplinkybėse ir kokių imantis priemonių apsaugoti nuo religijos netekimo, galima pakęsti, kad tokios mokyklos būtų lankomos" (Kan. 1374). Aišku, kad nepaisantieji šių Bažnyčios įstatymų tėvai sunkiai nusikalsta ir turės už tai skaudžiai atsakyti Dievui.

KL. Ar tiesa, kad 3 negrai buvo popiežiais?

AT. Tiesa, kad buvo 3 popiežiai, kurie skaitėsi Afrikos piliečiais: Šv. Viktoras I, Šv. Melchides ir Šv. Gelasius I. Yra spėliojama, kad visi trys buvę negrai, bet prirodymų trūksta. Ne visi Afrikoje gimę yra negrai. Bet labai galima, kad vienas (o gal ir daugiau) iš šių trijų popiežių buvo negras.

KL. Kadangi dabar laikomos vakarinės mišios, man įdomu sužinoti, ar būtų galima priimti Šv. Komuniją du kartu tą pačią dieną, jei pasninką užlaikytum prieš Šv. Komunijos priėmimą?

P. K., Baltimore, Md.

AT. Niekam neleistina priimti Šv. Komuniją dažniau kaip vieną kartą tą pačią dieną, nebent atsitiktų mirties pavojus arba reikėtų šventas ostijas praryti, kad jas apsaugojus nuo išniekinimo. Kita išimtis atsitinka, kai kunigui tenka laikyti 2 ar 3 mišias sekmadienį; jis priima Šv. Eucharistiją per kiekvienas šv. mišias.

Ant nelaimės, reikalas Eucharistijos apsaugojimo nuo šventvagiško išniekinimo kyla dažniau šiuose moderniniuose laikuose — komunistų užimtuose kraštuose.

ŽINIOS *iš katalikiškojo pasaulio*

• **Argentinos bažnyčia tvarkosi su politika.** Lapkr. 20 d. visose Argentinos katalikų bažnyčiose buvo skaitomas vyskupų pranešimas, kad bažnyčia nesusiriš su jokia partija ir nebus atsakinga nė už pavienių kunigų nė už katalikų pasauliečių politinę veiklą.

Ta proga buvo pasakyta, kad katalikai nėra antros rūšies pieliečiai, todėl turi teisę ir pareigą politiniai veikti savo atsakomybe.

Vyriausybė skelbia, kad areštuoti trys kunigai, nutverti berengią ar beplatiną prieš dabartinę vyriausybę nukreiptą literatūrą. Jie priklauso labai slaptai fašistų tendencijų grupei "Saulė ir mėnulis". Tai pačiai grupei priklauso ir buv. Lonardi vyriausybės užsienio reikalų ministeris Amadeo bei spaudos šefas. Vienas areštuotų kunigų yra armijos kapelionas.

• **Už El Greco paveikslą \$40,000.** Ispanijoje, Toledo mieste, dominikonų vienuolyne buvo El Greco paveikslas: Kristaus gimimas, už kurį vienas amerikietis siūlė \$65, tačiau seserys nesutiko to paveikslą išleisti iš savo krašto ir tada paveikslą už \$40,000 atpirko Ispanijos vyriausybė.

• **US katalikų vyskupai gina priv. mokyklas.** JAV katalikų vyskupų konferencija Washingtone paskelbė pareiškimą bažnyčios ir kitų privačių institucijų laikomų mokyklų reikalu.

Pareiškime atremiamas priekaištas, kad privačios mokyklos yra skaldantis veiksnys tautoje ir mažiau vertingas viešosios gerovės tarnas už valdiškas mokyklas. Teigiama, kad privačios mokyklos ne tik prilygsta nustatytiems mokyimo standartams, bet dar suteikia savo lankytojams religinius pagrindus, kurių negali suteikti viešoji mokykla.

Vyskupai primena, kad su bažnyčia surištos ir nesurیشtos privačios mokyklos gyvuoja ne malonės, bet teisės pagrindu. Toji teisė išplaukia iš Amerikos laisvės sąvokos, kuria remiasi Amerikos

valdžios sistema. Todėl katalikų ir kitos privačios mokyklos neturėtų būti aplenkotos vykdamas tas federalinės valdžios ir valstybių reiriamas programas, kurios skiriamos jaunimo sveikatai, saugumui ir gerovei patikrinti.

• **107 kankiniai — šventaisiais.** Ke liama mintis paskelbti šventaisiais 65 augustinonų vienuolius, 23 broliukus ir 19 moterų, nužudytų civilinio karo metu Ispanijoje.

• **Afrikos katalikai už mokymo laisvę.** Pietų Afrikos vyriausybė, kurios pirmininku yra Johannes J. Strijdom, olandiškos kilmės, priėmė įstatymą, kuris vyriausybei leidžia suvalstybinti privatinės mokyklas. Įstatymas išleistas tam, kad valstybė galėtų kontroliuoti, kiek privatinėse mokyklose mokosi negrų; norima jiems suvaržyti mokymosi laisvę ir taip pat įsivesti gimimų kontrolę, kad negrų nedaugėtų.

Prieš tas vyriausybės priemones katalikai griežtai pasisakė. Jie pasiryžę išlaikyti ir savo mokyklas, kuriom vyriausybė atima paramą. Tuo tarpu atima 25 proc., bet iki 1957 m. įstatymu numatyta atimti visą paramą. Katalikų vyskupam paskelbus vajų, surinkta 2 milijonai dolerių (vyriausybė atėmė 1,4 mil. paramą). Kun. P. A. Riffel, kuris veda vajų, pareiškė, kad aukos rodo, jog tėvai nori mokymo ir sąžinės laisvės. Tuo tarpu anglikonai savo mokyklas uždarė, o danų reformatai jas pavedė vyriausybės nužiūrai. Atsilaukė tik vieni katalikai, bet jų laukia nauja kova su vyriausybe, kuri gali imtis dar ir kitų priemonių privatinėm mokyklom likviduoti.

• **Laiškais patraukė 300.** Londone katalikų vadovaujamas susirašinėjimo centras, pavadintas The Catholic Enquiry Centre, laimėjo katalikybei 300 žmonių. Dar apie 1,100 žmonių buvo palenkti pradėti religijos pamokas pas kunigus. Kas mėnuo apie 1,000 naujų žmonių pradeda imti religijos kursą susirašinėjimo būdu.

žinios iš lietuviškojo pasaulio

• **Kun. Adolfui Paukščiui**, šiemet švenčiančiam kunigystės sidabrinį jubilėjų, bičuliai lapkričio 20 d. suruošė pobūvį Chicagoje. 1930 m. baigė Kaune Vytauto Didžiojo universitete teologijos mokslus ir tais pačiais metais įšventintas kunigu. Ilgą laiką buvo Plungės gimnazijos ir Mokytojų seminarijos kapelionu. Jubilatas klebonu buvo Pašaltonyse ir Žvingiuose. Tremties metu pastoracinį darbą dirbo Wiesbadeno ir Dillengeno lietuvių stovyklose Vokietijoje. Į JAV atvyko 1950 m. ir prieglobą rado pas vaišingą kleboną kun. A. Linkų Chicagoje. 1952 m. baigė žurnalistikos kursus, suruoštus dienraščio "Draugo" ir globojamam Loyolos universiteto.

Kun. R. Paukštys padėkos šv. Mišias atnašavo švento Kryžiaus parapijos bažnyčioje.

• **Lietuvis skulptorius Teisutis Zikaras** laimėjo pirmą premiją parodoje. Victoria Artists Society būste buvo atidaryta metinė skulptūros paroda. Joje iš 32 katalogan įtrauktų kūrinių pirmą premiją laimėjo lietuvių skulptoriaus Teisučio Zikaro gipsas "Šv. Pranciškus". Zikaras buvo išstatęs 3 skulptūras ir vieną piešinį. Pietų Australijos meno draugijos parodoje su savo kūrinių dalyvavo taip pat lietuviai dailininkai St. Neliubšys ir J. Žygas. Australų spauda apie jų darbus atsiliepė šiltai.

• **Kun. Vincas Tikuišis**, buvęs kariuomenės kapelionas, mokslus gilinęs Loyolos universitete, dabar einąs pareigas klinikinio psichologo Illinois Security Hospital, esančioje Menard, Ill., kalbėjo Pirmame Institute Religijos ir Sveikatos Klausimams, posėdžiavusiame Anna Valstybinėje ligoninėje, Anna, Ill. Jis pabrėžė, kad dešimties minučių meditacija šv. Jono evangelijos 8 skyriaus pirmų 11 eilučių (kur Kristus norintiems akmenimis užmušti svetimotere, pasakė lai pirmas akmenį mes tas, kurs be nuodėmės, ir kur Kristus paleido moterį, įsakęs daugiau nebensidėti) — duos daugiau švie-

šos, kaip Kinsey raportas ar visi "psichologiniai žargonai" Kreipdamasis į parapijų kunigus, jis skatino psichiatrinuose atvejuose pagelbėti žmonėms savo patarimais, pasemtais iš Kristaus mokslo. Eidami šiuo keliu dvasininkai gali būti stipri jėga savo bendruomenę saugodami nuo psichologinių ir protinių netvarkų.

Šį kun. V. Tikuišio pareiškimą St. Pieža plačiai aprašo dienrašty "Chicago American".

• **Prel. J. Balkūnas, J. Krušinskas, J. Stukas, S. Lušys ir J. Jurkus** sudaro komisiją, kurią Amerikos Lietuvių Romos Katalikų Federacijos Tarybos suvažiavimas, įvykęs Chicagoje lapkričio mėn. 5 dieną, paskyrė parinkti kandidatą medaliui už katalikišką veiklą, kuris bus įteiktas per Katalikų Federacijos kongresą 1956 m. spalio mėn. 12, 13 ir 14 dienomis Bostone, Mass.

• **Italijos vaikai melsis už Lietuvą.** Nuo gruodžio 15 d. ligi sausio 15 d. Italijos vaikai melsis už Lietuvą. Italijos katalikų iniciatyva, bendradarbiaujant Elta-Press redaktoriui kun. V. Mincevičiui, bus pravestas nuo gruodžio 15 d. maldos mėnuo už persekiojamą Lietuvą ir jos išsilaisvinimą iš komunistų vergijos. Melsis visi Italijos vaikai. Kiekvieną dieną kelių provincijų vaikai, susirinkę į bažnyčias, prašys Dievo malonių mūsų kankinamai tėvynei. Mėnesio laikotarpyje bus meldęsi visų Italijos provincijų vaikai. Šia proga katalikų vaikų organizacijų laikraščiai pažadėjo įsidėti du kun. V. Mincevičiaus straipsnius apie Lietuvą.

• **Paryžiuje gyvenąs lietuvis dail. V. Kasiulis** neseniai buvo pakviestas nariu į garsiąją prancūzų "La Gilde Internationale pour la Gravure". Šiai grafikų organizacijai priklauso tik 30 pasaulio geriausių grafikų, o Kasiulis yra pirmasis į ją įėjęs lietuvis. Iš pabaltiečių ten anksčiau dalyvavo jau miręs estų grafikas Wiraalt.

KL. Įdomu, kiek plytų bus sunaudota TT. Marijonų vie-
nuolyno statyme?

AT. Apie 250,000 plytų.

KL. Kiek kainuos plytos?

AT. Už 250,000 plytų — apie \$25,000

1,000 plytų —	\$100,00
500 plytų —	\$50,00
100 plytų —	\$10,00
10 plytų —	\$1,00
1 plyta —	.10

KL. Norėdamas paremti naujos statybos plytų fondą, kiek
aš turėčiau aukoti?

AT. Ir mažiausią auką priimsime su dėkingumu. Aukas pra-
šome siųsti šiuo adresu:

MARIAN FATHERS BUILDING FUND
2334 So. Oakley Ave.
Chicago 8, Illinois